

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozců

Záchrana Lilandgarie

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ ZÁCHRANA LILANDGARIE

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová

Poselství jednorožců – Záchrana Lilandgarie – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Záchrana Lilandgarie

Michaela Burdová

*Věnováno rodině a kamarádkám za to, že mě neustále
drží nad vodou a pomáhají, kde se dá.*

*Obzvláště Terce a „Lilynce“ za skvělé nápady, rady
a povzbuzení.*

OBSAH

Úvod – Čarodějova zloba.....	7
Vzpomínky	20
Mnohá vysvětlování	36
Za úplňku.....	47
Spoutávač.....	62
Královské povinnosti.....	76
Prokletí.....	90
Pod stříbrem řeky	106
Rozmary a následky.....	117
U jezera	130
Proměna	141
Legendární poslové nebes	153
Orrimové.....	165
Výměna	178
Hledání	189
Noční můra	199
Ve vesnici Reas.....	211
Sbohem, přáteli	226
Oheň proti ohni	241

Slzy zármutku	253
Dál na sever	265
Trest	273
Pomocná ruka	280
Pochopení.....	290
Zpět na Nimiliedu	308
Pomsta.....	319
Nositelka moci dobra	336
Koncem je začátek	355
Před odjezdem	366
Epilog	380
Elfská řeč.....	387
Poděkování.....	388

ÚVOD

ČARODĚJOVA ZLOBA

Srdcové ostrovy leží na jihovýchodě Lilandgarie v Nekonečném moři. Tvoří je celkem deset ostrůvků seskupených do tvaru připomínajícího srdce, podle čehož také dostaly své jméno. Původní elfský název však zní *Seelen minn*, což v překladu znamená Srdce samoty, protože povrch všech deseti ostrovů netvoří nic jiného než holé skály a pustina. Na ostrovech nežije téměř nic. Pouze pár drobných živočichů, převážně hlodavců, hadi, ještěři, několik málo druhů ptáků, a především hmyz.

Kdysi ale bývaly Srdcové ostrovy domovem hrůzostrašných ještěřů zvaných Takrové, pocházejících ze samých hlubin temnot. Před dávnými věky, v dobách, kdy do Lilandgarie přišli první lidé, začali zakládat Leondské království a navazovat spojení s elfy, Takrové ze Srdcových ostrovů unikli a začali Lilandgarii pustošit a ničit. Hnání touhou po zkáze a smrti působili světu velké trápení. Nakonec se je podařilo za velkého úsilí nejmoudřejších a nejsilnějších Nejvyšších elfů a lidského čaroděje zahnat zpět na ostrovy *Seelen minn* a uspat je věčným spánkem. Od těch dob o Takrech nikdo neslyšel a o jejich existenci se dochovaly pouze legendy.

Až do doby, kdy se Valgarovi podařilo probudit je z věčného spánku a podrobit si jejich vůli Černými kouzly.

Maxarel pomalu kráčel temnou chodbou v samotném nitru skal na ostrově Bell, největším ze Srdcových ostrovů. Velké skalní masivy tvo-

řily povrch celého ostrova a pod nimi se rozkládaly rozlehlé a prastaré jeskyně; labyrint černých chodeb a zákrutů, utvořený samotnou přírodou. Maxarel si pamatoval jen schody od Prvního vchodu a cestu vedoucí k Pánovu sálu. Valgarův čarovný talisman, který nosil Maxarel na krku, ho vždy přenesl na to samé místo – před strmou, zákeřnou stěnu šedých a černých skal, kde se ukrýval vchod do podzemního labyrintu. Byl neviditelný všem očím a otevřel se až po pronesení magického slova a Maxarel to slovo znal. Prozradil mu ho sám Valgar. Všichni ostatní jeho poskoci museli vyčkat venku před skalami, dokud je nevpustil dovnitř některý z čarodějových sluhů.

8 Maxarel procházel mezi kamennými zdmi úzkou chodbou, která se směrem vzhůru zužovala a mizela v černé prázdnotě. Nebylo zde vůbec žádné světlo, na stěnách nebyla ani jedna pochodeň. Musel si na cestu svítit plamenným mečem, který svíral v pravé ruce. Tato cesta byla jediná, kterou znal. Jinou nechodil, i když jich tu existovaly stovky. Za každým rohem chodba uhýbala doprava i doleva, ale Maxarel věděl, že musí jít stále rovně, jinak by se mohl snadno ztratit a už by z děsivého labyrintu nikdy nevyšel. Nepomohl by mu ani Valgarův čarovný přívěšek. V podzemí účinkovala jen Pánova magie. Jen on zde měl moc a nikdo jiný tu svou sílu nemohl používat. Nikdo jiný, kromě všemocné síly dobra...

Maxarel věděl, že se ve spleti chodeb již ztratila spousta Valgarových přísluhovačů a že jim Spasitel nikdy nepomohl. Nechal je bloudit rozlehlými jeskynními tunely, dokud nezemřeli žízní a hladem. Maxarel tak skončit rozhodně nechtěl. Proto se usilovně držel jen této jediné cesty. Raději nikam jinam nechodil a už vůbec netoužil poznávat tajemství skal. Byla zde přece otevřená Brána temnot! Kdo ví, co všechno se v podzemních chodbách prochází...

Jak se blížil k Pánovu sálu, což byla obrovská jeskyně v samém srdci labyrintu, narůstal v něm strach. Opět nesl svému Spasiteli špatné zprávy. Opět ho zklamal. Nechtěl ani pomyslet, jaká bude Valgarova zloba. Chvěly se mu ruce a po tváři mu stékal studený pot. Valgar byl jediný, koho se kdy opravdu bál...

Ve tmě visel ledový, mrtvolný vzduch. Byl vlhký a zdálo se, že by se

dal i nahmatat, jak byl hustý. A vznášelo se v něm cosi zlého. Něco děsivého, co vysávalo teplo z těla a nechávalo tuhnout krev v žilách. Maxarel věděl, že celé skály jsou prostoupeny mocí Temných sil, které Valgar vyvolal a kterým nyní sloužil.

Blížil se ke konci chodby a rudé světlo jeho ohnivého meče se rozlévalo po temných a studených kamenných stěnách. Každý obyčejný člověk, ale možná i mnohý hrdina by na tomto děsivém místě dostal strach. Působilo to tu zlověstně a zákeřně. V nekonečné škvíře vysoko nad chodbou tiše kvílel vítr, byl slyšet šum netopýřích křídel a šepot neznámých, pradávných hlasů. A Maxarel měl navíc neustále pocit, že ho něco pozoruje; cítil na sobě desítky očí. Ale toho se nebál. Nic mu nemohlo nahnat strach, vždyť byl nejobávanější ze všech Pánových přísluhovačů. Nebál se ničeho, kromě svého Spasitele.

Před ním se objevila vysoká a hladká skalní stěna, ztrácející se v černé temnotě jeskyně. Maxarel osvětlil skálu ohnivým mečem a přiložil na ni dlaň. Po chvílce se uprostřed skalní stěny objevila dlouhá škvíra ve tvaru trojúhelníku stojícího na špičce. Škvírou problesklo rudé světlo a trojúhelníkové dveře se s hřmotným skřípěním pozvolna otevřely. Vysunuly se dovnitř, zajely ke straně a odkryly tak trojúhelníkový otvor dost velký na to, aby jím mohl projít dospělý člověk.

Maxarel se zhluboka nadechl. Pak vstoupil do velké, okrouhlé jeskyně.

Prostory byly zalité mihotavými a proplétajícími se černými stíny a rudými světly plápolajících ohňů ve velkých zlatých mísách na vysokých podstavcích z černého kamene, stojících podél stěn jeskynního sálu. Vlhké vápencové zdi byly protkané rudými žilkami a zvedaly se v nepravidelný pokroucený strop, z kterého viselo několik dlouhých, ostrých krápníků. Na nejzazším místě sálu, na čtvercovém podstavci, k němuž vedly čtyři široké schody, stálo něco jako trůn vytesaný do skály a pomalovaný rudými runami, které určitě nebyly ani lidské, ani elfské, ba ani trpasličí... Na temném trůnu, v černém stínu, seděla vysoká mužská postava v krvavě rudém plášti s kápí staženou hluboko do tváře. Nad trůnem zela ve skále obrovská puklina, v níž nebylo vidět nic než tmu. Hluboká, prázdná a nekončící tma a černota, nikde

ani nejmenší záblesk světla. Kolem okrajů temné pukliny stékalo cosi černého, matného a hustého jako roztavený kov a páchnoucího jako síra. Tekutá hmota vytékala přímo z prázdné pukliny. Maxarel dobře věděl, že to je Brána temnot.

Pomalu, s bušícím srdcem, vykročil ke svému Spasiteli. Vzduch byl čím dál tím těžší a mrazivější. Z Brány sálal ledově mrtvolný chlad, ze kterého se svíraly vnitřnosti a zpomaloval tep, volně dýchat bylo stále těžší a mysl se otupovala. Avšak Maxarel nebyl jen obyčejný člověk. Byl Mordat – napůl člověk, napůl netvor; jedna z nejstarších Sil temnoty, která při prvním příchodu lidí před tisíciletími pohltila několik jedinců do své moci. Skrývala se v něm pradávná síla zla, která potlačovala jeho lidskou část a dělala z něj krutou bytost sloužící temnotě.

Ale Brána mu všechnu jeho moc ubírala, vládla černému ohni a její dech, ledovější než cokoli jiného, co si dovedl představit, hasil jeho sílu. V těchto místech vládl jen Valgar, nikdo jiný. Brána působila na Maxarela velkolepě a úchvatně. Sice v její blízkosti ztrácel svou moc Mordata, ale dodávala mu jinou sílu, duševní. Sílu temnou a zlou. Cítil se zde jako pravý služebník temnot.

Kolem Valgarova trůnu polehávala pětice velkých huňatých vlků, což v Maxarelovi vzbuzovalo ještě větší respekt. Věděl, že jeho Pán miluje vlky, psovitě šelmy a všechny jim podobné netvory a že se k nim vždy choval s největší láskou, jako by to byli ti nejroztomilejší domácí mazlíčci. I Dargwlky si hýčkal a nedal na ně dopustit. Maxarela vždy popuzovalo, že čaroděj dával přednost třem obludným bestiím před ním samotným. Jeho vlci ale byli nádherní, silní, s krásnou stříbrošedou a černou srstí. Leželi s hlavou hrdě zdviženou a očima pozornýma ke všemu, co se v sále jen pohnulo. Nyní upřeně a nehnutě pozorovali Maxarela.

Předstoupil před Černého čaroděje a oddaně poklekl u prvního schodu. Sklonil hlavu a plamenný meč zmizel, aniž by si to uvědomil. Valgar seděl ve stínu na svém kamenném trůnu přímo pod Bránou a ani nehlesl.

Maxarel netušil, jak se jeho Pán tváří, jestli se zlobí a zda se na něho dívá. Opatrně zvedl hlavu, ale čaroděj byl skrytý ve tmě. Když se ko-

nečně pohnul a vstal, jeho dlouhý rudý plášť zašustil a zaleskl se ve světle ohňů, které planuly v hlubokých mísách po obou stranách trůnu. Ale ani tak mu Maxarel neviděl do obličeje zahaleného kápí.

Valgar velmi pomalu sestoupil ze schodů a stanul vedle něj. Maxarel opět sklonil hlavu a sledoval lem Pánova pláště, který sahal až na vlhkou zem.

„Neuspěl jsi!“ pronesl čaroděj hlubokým, zvučným hlasem, který se rozléhal po celé jeskyni.

Maxarel věděl, že Pán pozná jeho prohru ještě dřív, než vůbec cokoliv řekne.

„Ano, můj Spasiteli,“ přiznal přiškrceným hlasem. Neopovažoval se však vzhlednout.

„Kolikrát už jsi mě zklamal, Maxareli?“ zeptal se ho Valgar zdánlivě klidným hlasem. Za předstíraným klidem se ale skrýval vztek a zlost. Mordat neodpověděl.

„Nepřivedl jsi mi jednorožce v době, kdy se skrýval u Ismires, nezažil jsi královnu země, když jsi ji zabít měl, prohrál jsi bitvu o Rubínové údolí a opět jsi nebyl schopen přivést mi jednorožce ani tu elfku!“ Při poslední větě nebezpečně zvýšil hlas.

„Podcenil jsem sílu svého bratra, Spasiteli. Uprchl s princeznou i jednorožcem...“

„Ano. Tvůj bratr,“ přerušil ho Valgar ostře. „Tvůj bratr Veragin už mi způsobil hodně problémů, Maxareli. Zabil jednoho z mých milovaných Dargwlků – máš vůbec ponětí, jak prastará tato stvoření jsou? Ze samých hlubin temnot jsem je musel vypustit! Tvůj bratr hatí všechny moje plány, chrání tu elfku a odvádí tvou pozornost a soustředěnost od plnění tvých úkolů. Říkal jsi, že ho získáš na mou stranu, že jste čekali na mé osvobození společně, ale zatím se ti nepodařilo nic z toho, co jsi sliboval. Řekni, Maxareli, proč bych tě neměl na místě zabít? Nebo tě raději nechat trpět a umírat tou nejhorší a pomalou smrtí?“

„Protože...“ začal Maxarel a ze všech sil se snažil ovládnout svůj chvějící se hlas, „protože jsem tvůj nejsilnější a nejvěrnější stoupenec, můj pane. A protože jen já ti dokážu přivést posvátného jednorožce.“

„Dosud se ti to nepodařilo. A já už jsem unavený věčným čekáním a ztrátami!“ zařval čaroděj vztekle. Vlci zlověstně zavrčeli.

„Tentokrát tě nezklam. Raději zemřu, než abych se vrátil bez elfky a jednorožce. To ti přísahám!“ prohlásil Mordat odhodlaně.

„Dobrá, já tvoji přísahu tedy přijímám,“ odvětil Valgar o něco klidnějším hlasem. „Vstaň!“

Maxarel se váhavě postavil a pohlédl čaroději do obličeje. Neviděl však nic; jeho tvář zakrýval černý stín kápě. Valgar se k němu otočil čelem; byl vyšší než Mordat a působil hrozivě a tajemně.

„Tentokrát královnu země získáš a přivedeš mi ji. Jednorožec tě bude následovat sám, půjde za ní kamkoliv. I do pekla, neboť on nevidí nic zlého ani v samotných základech temnot. Jak bláhové a naivní dobro je!“ Zlověstně se zasmál. „A jestli bude tvůj bratr i nadále dělat problémy, zabiješ ho. Má poslední možnost se ke mně přidat.“

„Jsem si jistý, můj Spasiteli, že ho tentokrát přesvědčím. Byl nucen na sebe znovu vzít svou pravou podobu. Opět v něm vzplanul plamen zla. Půjde za mnou!“ ujišťoval čaroděje Maxarel. I přes všechnu svou krutost a podlost bratra miloval. Byl to jediné, co měl.

„Ale ta elfka, pane... Zdá se, že začala využívat moc dobra, kterou v sobě nosí. Utkal jsem se s ní, ale byla dosud slabá. Ještě ji nedokázala ovládnout.“

„Hlupačka,“ utrousil Valgar a odstoupil od Maxarela.

Z temnoty jeho trůnu se vynořila velká kočka, téměř stejně velká jako Dargwlk. Neměla žádnou srst, byla holá jako právě narozené myší mládě. Její vyzáblé tělo obepínala narůžovělá kůže. Měla až nepřírozně dlouhé nohy a pod ohavnou kůží se jí rýsovaly kosti a žebra. Protáhlá hlava se podobala spíše hlavě ještěra nebo draka; měla ještěřtí tlamu i nozdry, ale žádné uši. Kolem zešíkmených očí, na čele a na dlouhém čenichu se černalo pár dračích šupin a po celé délce hřbetu až po útlý, dlouhý ocas se táhl hřeben špičatých ostnů a ostrůvky šupin.

Maxarel ohyzného tvora dobře znal a hluboce nenáviděl. Podíval se krátce do jeho stříbřitých, lstivých očí, orámovaných černými šupinami, a raději rychle pohled odvrátil. Valgar v temném jazyce černé

magie nazýval tvora Dechron, avšak elfové mu říkali Ner'kar. Byl to příbuzný draků a někde v prastarých kořenech možná i Takrů. Prý měl vynikající čich, dokázal zachytit pach i na míle daleko, a jeho stříbřité oči skvěle viděly i ve tmě. Byl to výborný stopař.

Všichni byli přesvědčeni, že Ner'karové už dávno vyhynuli. Tento tu ale byl. Valgar ho našel v jeskynním labyrintu a pojal ho za svého mazlíčka. Choval se k němu lépe než k Maxarelovi a rozmazloval ho, jako by to byl ten nejkrásnější tvor na zemi. Ale Maxarelovi připadal odporný, nenacházel na něm nic přitažlivého a nechápal, co na něm jeho Pán vidí tak zázračného. Možná to bylo jen vědomí, že je to příbuzný draků a vyhynulý druh. V každém případě si ho Valgar oblíbil.

Ner'kar se o čaroděje začal otírat jako kočka a vydával při tom podivný cvrlikavý zvuk. Valgar ho pohladil po šupinaté hlavě a když Maxarel pohlédl jeho do podlézavých očí, zahlédl, jak netvorovi z tlamy vystřelil rozeklaný černý jazyk.

„Je to hlupačka,“ zopakoval Valgar. „Stále ještě nepochopila podstatu moci, kterou v sobě nosí. Zatím ještě není nebezpečná, ale dávej si na ni pozor.“

„Ano, můj Spasiteli.“

„A kde jsou Drikor s Nirodem? A co skupina noxogů, které jsem ti dal, abys dopadl ty červy, kteří se mi opovažují postavit?“

„Dargwlky jsem poslal za Veraginem a princeznou do Tmavého lesa. A noxogové... noxogové jsou všichni mrtví, můj pane.“

Valgar se k němu hněvivě obrátil: „Mrtví?“

„Přiletěli draci a zabili je.“

„Draci!“ vykřikl čaroděj tak zuřivě, až od něho Ner'kar odskočil. „To kvůli nim jsou všechny mé plány v troskách! Ti zatracení elfové! A ti hlupáci z království se s nimi spojili! Udělali něco, na co bych si nikdy netroufl pomyslet! Spojit se s draky! Jak to, že mě to nenapadlo? Nechal jsem se zaskočit a podcenil jsem odvahu té elfské princezny! A prohrál tak válku s královstvím!“

Maxarel sklonil hlavu. Jeho Pán zuřil...

„Avšak teď jsou slabí...“ pokračoval Valgar klidnějším, tišším hlasem. Zamířil zpět ke svému trůnu a jeho plášť se za ním prudce zavlnil.

Sedl si a zmizel ve stínu. „Král Leodhen je mrtev, vojsko téměř pobito, město zničeno.“

„Král Leodhen je mrtvý?“ podivil se Maxarel. Jasně si vzpomínal, jak před lety jeho i Veragina královny stráže pronásledovaly a jak usilovně po nich pátraly. Ale především si vzpomínal na ten večer, kdy Leodhenovi vojáci vtrhli do jeho rodné vesnice a odvedli a poté zabili jejich otce. „Tak on je mrtvý...“

„Ano,“ potvrdil čaroděj. „Už tě nemusí tížit tvá pomsta.“

„Nepřestanu se mstít, dokud nebude celý královský rod vyhuben a království nezanikne! Nyní je králem ten princ, Falien. Sám ho zabiju.“

Valgar se rozchechtal příšerným, hrozivým smíchem.

„Doteď jsi nedokázal ublížit ani jednomu z té skupiny.“

„Podcenil jsem je,“ odvětil Mordat zahanbeně. „Ale můj pane, mohli byste vyslat další armádu, aby na Santiel zaútočila! Jak jste sám řekl, jsou teď slabí!“

14

„Nemám už žádnou armádu!“ vyštěkl Valgar nasupeně. „Všechna má snaha, všechno úsilí, s jakým jsem vypouštěl netvory z temnot, přišlo nazmar! Celá má armáda je rozprášena. Draci všechny spálili, jen hrstka kirlopů a noxogů se vrátila, aby mi podala hlášení.“

Odmlčel se a Maxarel se v nastalém tichu bezděky zachvěl. Ucítíl moc Brány...

Náhle cosi zaslechl. Tiché zasténání, nepatrné zaševelení, které se ozývalo ze tmy napravo pod podstavcem. Ale Mordat nedokázal rozpoznat, od koho to tichounké naříkání pochází. Znovu promluvil jeho Spasitel a přitáhl tak jeho pozornost.

„Navzdory všemu jsem vyslal několik oddílů svých věrných kirlopů, aby hatili plány nové, mladé a nezkušené královny a sledovali hrad i město ve dne v noci. Nejvíce je oslabíme, a možná i zničíme, když je připravíme o vůdce. Proto doufám, že se jim podaří královnu zajmout a přivést mi ji.“ Ďábelsky se usklíbl, až mu zasvítily bílé zuby. „A navíc...“ Maxarel si všiml, jak se čaroděj v trůnu narovnal a přehodil si nohu, přes nohu. „... jsem našel účinný způsob, jak své netvory posílit. Jak je udělat ještě hrozivějšími, ale i chytřejšími. Vytvořil jsem nový druh.“

„Nový druh kirlopů, můj pane?“ podivil se Maxarel upřímně.

„Přesně tak,“ potvrdil Valgar pyšně. „Ale jejich vyvolávání z temnoty je mnohem náročnější než u obyčejných kirlopů. Bude trvat dlouho, než se mi podaří dát dohromady alespoň jeden oddíl.“

„A potom...“

„A potom uvidíš, co se bude dít.“

„Znovu zaútočíte na království!“

Valgar neodpověděl, ale Maxarel si byl jistý, že se v černotě svého trůnu potměšile usmál.

„A co města v povodí Lili, můj Spasiteli?“ zkusil to Maxarel ještě váhavě.

„I tam mých netvorů ubývá. Vracejí se sem po hrstkách, poraženi královskými vojáky, a já si na nich vybíjím svůj vztek,“ zasmál se zlověstně. „Na kom jiném si mám ulevit? Přitáhnou zpátky s neúspěchem a čekají vlídné přivítání? Pche! Ty zrůdy jsou naivnější, než jsem si myslel.“

„Tak co teď hodláte udělat?“ odvážil se zeptat Mordat, když náhle ucítil, že se mu cosi oťelo o nohu. S odporem ucukl a spatřil Dechrona, jak na něj upírá své vychytralé, lstivé oči. Oči ostřejší než meče. Mordat se zamračil a zhnuseně se od vyzáblého stvoření odtáhl.

„Co hodlám dělat...?“ zašeptal čaroděj, že ho Maxarel sotva slyšel. „Co hodlám udělat?“ rozkřikl se nakonec téměř nepřičetně.

V Maxarelovi hrklo.

„Měl bych tě nechat zpráskat bičem, měl bych tě mučit a týrat těmi nejstrašnějšími kouzly! Za to, jak jsi neschopný!“

„Můj pane...“

„Mlč! Hlupáku!“ zarazil ho Valgar příkře a opět vstal. Začal přecházet před svým trůnem z místa na místo a mnout si ruce. Vlci k němu otáčeli hlavy, až k nim nakonec přistoupil a dlouhými prsty poškrábal jednoho z nich za ušima. Hned se k němu nahrnuli i ostatní a dožadovali se přízně.

„Už se na tebe nemohu spolehnout, Maxareli. Příliš jsi mě zklamal. Mohl bych tě dát na mučidla, ale k čemu by mi to bylo? Zmrzačený a vysílený bys mi byl k ničemu. A lepšího pomocníka nemám. Přesto